Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατέσσαρα 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | Ἀθῆναι, 26 Φεβρουαρίου 1938 | Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 13

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ θὰ παίρνουν μαζί τους τὸν πεθαμμένο τοὺς πετᾶς ἀπὸ πίσω τους τὸν γάτο καὶ φωνάζεις:

«Διάβολος πίσω ἀπ' [τὸν πεθαμμένο,
γάτα πίσω ἀπὸ τὸ [διάβολο,
μυρμηγκιὲς πίσω ἀπὸ τὴ γάτα,
νὰ πᾶνε καὶ νὰ μὴ [γυρίσουν».

Καὶ νὰ τὸ ξέρῃς πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χάνονται ὅλες οἱ μυρμηγκιές (*).

—Ἄ, βέβαια, αὐτὸ τὸ πιστεύω. Καὶ δὲν μοῦ λές, τὸ ἔχεις ξαναδοκιμάσει, Χώκ;

—Ὄχι, μὰ θὰ τὸ δοκιμάσω ἀπόψε. Σήμερα τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔρθουν οἱ διάβολοι νὰ πάρουν τὸν γέρο Χὸς Οὐίλλιαμς.

— Τί λές, Χώκ; Αὐτὸν τὸν ἔχουν θάψει ἀπὸ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ. Λὲς νὰ μὴν τὸν πῆραν ἀκόμη;

— Μὰ τί κουταμάρες εἶναι τώρα αὐτὲς ποὺ λές; Καὶ πρόφταιναν νὰ τὸν πάρουν ὥς τὸ Σάββατο τὰ μεσάνυχτα; Κι' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ πέρα εἶναι Κυριακή. Ἔχεις ἀκουστὰ ποτὲ σου ὥς τὰ τώρα ὅτι κοτοῦν οἱ διαβόλοι νὰ πατήσουν Κυριακάτικα τὸ πόδι τους στὴ γῆ;

—Ἀλήθεια λές, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα. Νἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου;

— Καὶ δὲν ἔρχεσαι; Φτάνει μονάχα νὰ μὴ φοβᾶσαι ἀπὸ τοὺς διαβόλους.

—Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; Ἀστεῖο πρᾶγμα. Μόνο νἄρθῃς καὶ νὰ μοῦ νιαουρίσῃς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου.

— Ναί, μὰ νὰ μοῦ νιαουρίσῃς καὶ σὺ ἂν μπορῇς νἄρθῃς μαζί μου. Τὶς προάλλες μ' ἄφησες καὶ νιαούριζα δέκα ὧρες ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου, τόσο ποὺ στὸ τέλος ὁ γέρο Χαίης ἄρχισε νὰ μοῦ πετάῃ πέτρες καὶ νὰ βλαστημάῃ τὴν καταραμένη τὴν παλιόγατα.

—Δίκιο ἔχεις, μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ νιαουρίσω γιατὶ ἡ θειά μου δὲν ξεκόλλαγε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω μου, ἀπόψε ὅμως θὰ σοῦ νιαουρίσω σίγουρα. Τί κρατεῖς αὐτοῦ, Χώκ;

— Ὤ τίποτε, ἕνα τριζόνι.

—Ἄχ, ποῦ τὸ βρῆκες;

— Σ' ἕνα δέντρο.

— Τί νὰ σοῦ δώσω νὰ μοῦ τὸ πουλήσῃς.

(*) Σ. τ. Μ. Στοὺς ἀναγνώστες δὲν πρέπει νὰ φαίνονται παράξενες ὅλες αὐτὲς οἱ δεισιδαιμονίες καὶ τὰ ξόρκια. Τώρα βέβαια κανεὶς πιὰ δὲν πιστεύει σ' αὐτὰ τὰ μαγικά, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ ὀγδόντα χρόνια ποὺ διαδραματίζεται ἡ ὑπόθεση αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ἦταν συνηθέστατα σ' ὁλόκληρη τὴν Δυτικὴ Ἀμερική, ὅπου τὰ εἶχαν φέρει μαζί τους οἱ μαῦροι σκλάβοι.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

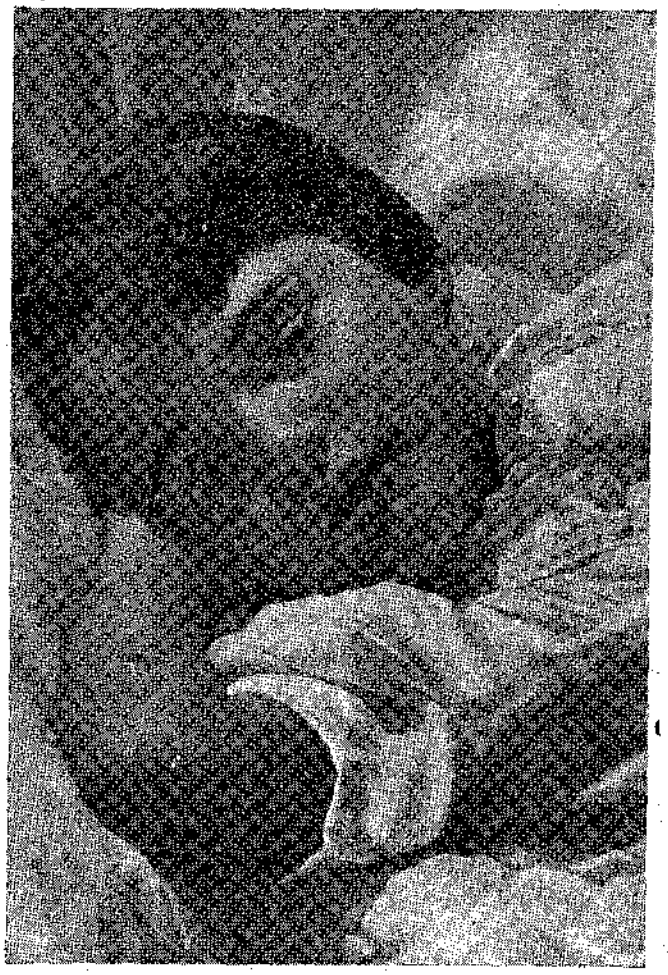

Ὕπνος ἀμέριμνος, γλυκός...

— Ξέρω κι' ἐγώ ; Δὲν τὸ πουλάω.

—Ἔ, καὶ σὺ καϋμένε, σάμπως εἶναι καὶ τὸ σπουδαῖο τριζόνι !

—Ὅποιος δὲν ἔχει κάτι, ἔτσι μιλάει γιὰ ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἔχει. Ἐμένα μ' ἀρέσει. Τόσο ποὺ εἶναι, καλὸ εἶναι γιὰ μένα.

—Πφ ! ἀπὸ τέτοια τριζόνια ἄλλο ἕνοτε. Ἂν ἤθελα θὰ εἶχα χιλιάδες.

—Μπᾶ, καὶ γιατὶ δὲν ἔχεις;Ἐγὼ ξέρω γιατὶ δὲν ἔχεις, ἔ ; Γιατὶ τοῦτο ἐδῶ εἶναι ἕνα σπάνιο τριζόνι, εἶναι πολὺ πρώιμο, εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ ἔχω ἰδεῖ φέτος.

—Ἄκουσε, Χώκ. Νὰ σοῦ δώσω τὸ δόντι μου, μοῦ τὸ δίνεις ;

— Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ πρῶτα.

Ὁ Τὸμ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτάκι, τὸ ξετύλιξε μὲ προσοχὴ καὶ ὁ Χὼκ κοίταξε τὸ δόντι μὲ μάτι ἔμπειρο. Ὁ πειρασμὸς ἦταν στ' ἀλήθεια μεγάλος. Στὸ τέλος εἶπε :

— Εἶναι ἀληθινό;

Ὁ Τὸμ ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔλειπε τὸ δόντι.

— Καλὰ λοιπόν, σύμφωνοι, εἶπε ὁ Χώκ.

Ὁ Τὸμ ἔκλεισε τὸ τριζόνι σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ σπίρτα ὅπου πρῶτα εἶχε κλεισμένη μιὰ χρυσόμυγα ποὺ τοῦ ἔφυγε καὶ ὁ καθένας τράβηξε τὸν δρόμο του μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε κάνει μιὰ λαμπρὴ ἐπιχείρηση.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Τὸμ στὸ μικρὸ καὶ ἀπόκεντρο σχολεῖο μπῆκε μέσα μὲ τόση φούρια, ὥσὰν νὰ ἔτρεχε σ' ὅλο τὸ δρόμο ὥσπου νὰ φτάσῃ ὥς ἐδῶ. Κρέμασε βιαστικὰ τὸ καπέλλο του στὴν κρεμάστρα καὶ μὲ τὴν ἴδια φόρα κάθησε στὸ θρανίο του.Ψηλὰ ἐπάνω, πίσω ἀπὸ τὴν ἕδρα, ὁ δάσκαλος καθόταν θρονιασμένος σὲ μιὰ φάθινη καρέκλα. Τὸ μονότονο μουρμούρισμα τῶν παιδιῶν ποὺ διάβαζαν τὸ μάθημά τους τὸν εἶχε ζαλίσει καὶ εἶχε ἀρχίσει τὸ κουτούλημα. Μὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Τὸμ τὸν ξύπνησε.

— Θωμᾶ Σῶγερ !

Ὦ συμφορά ! ὅταν ὁ δάσκαλος ἔλεγε τ'ὄνομά του, ἔτσι ὁλόκληρο, ἦταν κακὸ σημάδι.

—Ἔλα δῶ ! Δὲν μοῦ λές, κύριέ μου, γιατὶ σήμερα ἄργησες πάλι, ὅπως πάντα;

Ὁ Τὸμ ἦταν ἕτοιμος νὰ πῇ κάποιο ψέμμα,ἀλλὰ πίσω ἀπὸ μιὰ ράχη εἶδε νὰ κρέμουνται δυὸ ξανθὲς πλεξίδες ποὺ ἀμέσως τὶς γνώρισε καὶ δίπλα στὶς κοτσίδες ἦταν μιὰ θέση ἄδεια, ἡ μόνη ποὺ ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν μεριὰ τῶν κοριτσιῶν.

Εἶπε λοιπὸν χωρὶς δισταγμό:

— Εἶχα σταθεῖ καὶ μιλοῦσα μὲ τὸν Χώκλμπερρυ Φίνν.

Ὁ δάσκαλος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἡ βουὴ τῶν παιδιῶν κόπηκε μονομιᾶς, οἱ μαθηταὶ δὲν πίστευαν τ' αὐτιά τους καὶ ρωτιόνταν μπᾶς καὶ εἶχε χάσει τὰ μυαλά του αὐτὸς ὁ παλαβός.

Ἐπιτέλους ξαναβρῆκε ὁ δάσκαλος τὴ λαλιά του.

— Μέ, μὲ ποιὸν μίλησες ;

— Μὲ τὸν Χώκλμπερρυ Φίνν, ξαναεῖπε ὁ Τόμ.

Τώρα πιὰ δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ

Δὲν πρόφθασε ὁ καϋμένος ὁ Κωστάκης νὰ τελειώσῃ τὸ δημοτικὸ σχολειὸ καὶ βρέθηκε μέσα στοὺς δρόμους νὰ πουλῇ ἐφημερίδες.Ἦταν ὀρφανὸς καὶ εἶχε καὶ δυὸ ἄλλα ἀδερφάκια.

Ἡ δυστυχισμένη μάννα του, ὅσο προσπαθοῦσε νὰ τὰ ζήσῃ δὲν τὰ κατάφερνε μὲ τὶς τριάντα δραχμὲς ποὺ ἔπαιρνε τὴ μέρα. Ἦταν ἄτυχη καὶ στὸ ἐπάγγελμα ἀκόμη, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἤξερε καμμιὰ ἄλλη.

Ὁλημερὶς ποὺ δούλευε στὰ ξένα σπίτια,κοντὰ στὸ σωματικὸ πόνο ποὺ αἰσθανόταν γιατὶ δὲν ἦταν μαθημένη νὰ ξενοδουλεύῃ, εἶχε καὶ τὸν ψυχικό, ποὺ σκότιζε τὸ νοῦ της καὶ μαύριζαν τὰ μάτια της. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ τὸ μεγαλύτερό της παιδὶ τὸν Κωστάκη. Τόσο τὸν λυπόταν, γιατὶ ἦταν μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δώσῃ στὰ ξένα χέρια. Ἡ ξένη δουλειὰ τὴν τρόμαζε.

Τί νὰ ἔκανε ὅμως ἀφοῦ εἶχε ἄλλα δυὸ παιδιὰ καὶ περίμεναν νὰ ζήσουν ἀπὸ τὰ δικά της χέρια ;

Ἐπλάκωσε τὴν ψυχή της μὲ τὴ βαρύτερη πέτρα τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ πῆγε μὲ κλαμένα μάτια στὸν πράκτορα τῶν ἐφημερίδων, φίλο τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ πράκτορας ἀπὸ πολὺν καιρὸ, γύρευε ἕνα παιδὶ γιὰ νὰ πουλῇ ἐφημερίδες στὶς γειτονιὲς καὶ ἀφοῦ ἡ τύχη τοῦ τὸ ἔφερε στὰ πόδια του, δέχτηκε τὸν Κωστάκη. Ἐννοεῖται μὲ κάποια ἐπιφύλαξη, γιατὶ δὲν ἤξερε τί παιδὶ ἦταν.

Ὁ Κωστάκης, σὰν νὰ αἰσθάνθηκε τὴ χαρὰ καὶ λύπη μαζὶ τῆς μάννας του καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ. Τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν μεγάλος, δυνατὸς καὶ ἱκανὸς γιὰ δουλειά. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα τοῦ ἔλεγαν καὶ τὰ κλαμένα μάτια τῆς μάννας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀκούστηκε στὶς γειτονιὲς ἡ τρεμουλιαστή, μὰ νόστιμη φωνούλα τοῦ Κωστάκη :

—Ἐφημερίδεεεες !

«Ἀκρόπολις, Μέλλον, Καθημερινὴ Πατρίδα, ὁ Νέος Κόσμος !»

Καὶ τὸ δίστιχο αὐτὸ ἀκουόταν τόσο ὡραῖα σὰν ἀντίλαλος μέσ' τὶς γειτονιές.

Ὁ κόσμος ποὺ πρώτη φορὰ ἄκουε τὴ γλυκειὰ φωνούλα τοῦ Κωστάκη μὲ τόσο ταιριασμένα λόγια, ἔβγαινε, πιὸ πολὺ ἀπὸ περιέργεια, νὰ ἰδῇ τὸν μικρὸν ἐφημεριδοπώλη, παρὰ γ'ἀγοράσῃ ἐφημερίδες.

Μὰ κι' ὁ Κωστάκης ποὺ θυμόταν τὰ κλαμένα μάτια τῆς μητέρας του δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀφήσῃ τὸν κόσμο νὰ τὸν βλέπῃ μόνο καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ. Ἔξυπνος ὅπως ἦταν, μόλις ἔβλεπε καμμιὰ κυρία νὰ βγαίνῃ στὴν πόρτα, ἔτρεχε καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη ρωτοῦσε εὐγενικά :

— Θέλετε, κυρία, ἐφημερίδα ;

Τέτοια ἦταν ἡ εὐγενικὴ στάση τοῦ Κωστάκη, ποὺ ὑποχρέωνε τὸν κόσμο νὰ παίρνῃ ἐφημερίδες. Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Κωστάκης ἔγινε γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς μὲ τὴ μεγάλη του εὐγένεια καὶ ἐξυπνάδα.

Ποῦ νὰ τὸν βλέπατε τὸν Κωστάκη νὰ πουλῇ ἐφημερίδες ! Ἦταν ὀβέλτος, πεταχτὸς καὶ ἀνοιχτομάτης. Ἦταν τὸ Ἑλληνικὸ ἐμπορικὸ μυαλό.

Δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν ξαναφωνάξουν γιὰ ἐφημερίδα, ἐπλησίαζε τὴν τὴν πόρτα ποὺ εἶχαν πάρει τὴν πρώτη φορὰ καὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ φώναζε ;

—Ἐφημερίδεεες !

Ἡ φωνούλα του πραγματικὰ σκλάβωνε καὶ ἡ κυρία ποὺ ἤξερε πιὰ τὸν Κωστάκη φώναζε ἀπὸ μέσα :

—Ἄφησε, Κωστάκη, μιὰ ἐφημερίδα καὶ αὔριο σοῦ τὴν πληρώνω.

— Εὐχαρίστως, κυρία ! δὲν πειράζει !

Κι' ἔφευγε ὁ Κωστάκης γιὰ νὰ ἀκουστῇ λίγο παρὰ πέρα τὸ ὡραῖο τον δίστιχο :

«Ἀκρόπολις, Μέλλον, Καθημερινὴ Πατρίδα, ὁ Νέος Κόσμος !»

— Κωστάκη, Κωστάκη, ἀκουγόταν δεύτερη φωνή. Φέρε μας μιὰ ἐφημερίδα.

— Τί ἐφημερίδα, κυρία, θέλετε ; ρωτοῦσε μὲ τὴ μελιστάλαχτη φωνή του ὁ Κωστάκης.

— Μά, μιὰ ἐφημερίδα, Κωστάκη, ἀπ' αὐτὲς ποὺ πουλᾶς.

— Μάλιστα κυρία, εὐχαρίστως, θὰ σᾶς δώσω μιὰ μὲ περισσότερες σελίδες.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Γ. ΑΝΑΞΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΜΑΝΝΑ»

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ τῆς συνέπεσε μὲ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, καὶ γι' αὐτὸ μόνο σήμερα θὰ τῆς ἀφιερώσω μιὰ Ἐπιστολή. Ἀλλὰ «ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ» ὅπως ἔλεγε κι' ἐκείνη. Γιατὶ ἡ φράση αὐτὴ ἦταν τὸ σύμβολό της, ὁ κανόνας τῆς ζωῆς της. Τὴν περασμένη ἀκόμα Πρωτοχρονιὰ τὴν ἔγραψε σὲ κάτι Ἡμερολογιάκια ποὺ τὰ ζωγράφισε ἡ ἴδια καὶ τὰ ἔστειλε στοὺς φίλους της γιὰ τελευταῖο θυμητικό. «Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά». Κι' ἀποκάτω : «Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου, ἡ Μάννα»...

Ἡ Μάννα τίνος ; Ἡ Μάννα τοῦ Στρατιώτη, ἡ Μάννα τοῦ Φτωχοῦ, ἡ Μάννα τοῦ Ἄρρωστου, ἡ Μάννα τοῦ Ὀρφανοῦ, ἡ Μάννα ὅλου τοῦ κόσμου ! Γιατὶ τέτοια στάθηκε ἡ Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου, ἡ μεγάλη αὐτὴ Γυναίκα, τὸ πρότυπο καὶ τὸ κορύφωμα τοῦ Ἀλτρουϊσμοῦ ποὺ φτάνει ὥς τὴν Αὐταπάρνηση καὶ τὴν Αὐτοθυσία. Κόρη τοῦ εὐγενικώτατου ἐκείνου ἄρχοντα, τοῦ Μιχαὴλ Μελᾶ, ποὺ ἔκαμε καὶ Δήμαρχος Ἀθηναίων —ἀπὸ τὴ μεγάλη ἠπειρωτικὴ οἰκογένεια ποὺ ἔβγαλε καὶ τὸν Λέοντα Μελᾶ, τὸν συγγραφέα τοῦ περίφημου «Γεροστάθη»—κι' ἀδελφὴ τοῦ ἐθνομάρτυρα Παύλου Μελᾶ, τοῦ ἥρωα τῆς Μακεδονίας, ἀφιέρωσε τὴ ζωή της στὸν Πατριωτισμό, τὴ Φιλανθρωπία καὶ τὴν Ἀγαθοεργία. Ἀλλὰ σὲ τόσο «μεγάλη κλίμακα», ὥστε μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς κανένας ἄνθρωπος στὶς ἡμέρες μας, οὔτε γυναίκα οὔτε ἄντρας, δὲν ἔκαμε τόσα γιὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα, ὅσα ἡ Ἄννα Μελᾶ.

Ὁ ἡρωικὸς θάνατος τοῦ ἀδερφοῦ της ἑκατονταπλασίασε τὸν πατριωτισμό της, τὸ ζῆλο της, τὴ δραστηριότητά της, καὶ προπάντων τὴν ἀγάπη της στὸν πολεμιστή, τὸ στρατιώτη. Πῆγε τότε στὴ Μακεδονία, νὰ τοῦ κάμῃ τὸν τάφο του, στὴν ἴδια ἐκείνη γῆ ποὺ εἶχε ποτίσει τὸ τίμιο αἷμα του, κι' ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτελέσῃ κι' ἄλλο καθῆκον, νὰ κηρύξῃ, νὰ κατηχήσῃ, νὰ τονώσῃ τὸν πατριωτισμὸ τῶν Μακεδόνων, τὴν ἀγάπη στὴν ἐλευθερία, τὴ λατρεία στὴν Ἑλληνικὴ Ἰδέα· κι' αὐτὸ κρυφά, μυστικά, μὲ χίλιους κινδύνους ἀπὸ χίλιους ἐχθρούς, γιατὶ ἡ Μακεδονία δὲν ἦταν ἀκόμα ἐλεύθερη. Ἔπειτα ἦλθαν οἱ Βαλκανικοὶ Πόλεμοι κι' ὁ Μεγάλος Εὐρωπαϊκός. Ἀπὸ τὸ 1912 ὥς τὸ 1922, δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ἡ Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου δὲν ἐστάθηκε στιγμή. Ἐγύριζε ἀπὸ μέτωπο σὲ μέτωπο, Μακεδονία, Ἤπειρο, Θράκη, Μικρασία, νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ περιθάλπῃ τοὺς πολεμιστές, νὰ τοὺς μοιράζῃ ροῦχα, φανέλλες, κάλτσες, σκεπάσματα, φαγώσιμα, τσιγάρα, βιβλία, καὶ λόγια ἐνθαρρυντικὰ καὶ παρήγορα. Ποῦ τὰ ἔβρισκε ; Τὰ λόγια στὴν ψυχή της, στὴν καρδιά της. Τὰ πράγματα τὰ ἐμάζευε ἀπὸ παντοῦ. Εἶχε ξεσηκώσει τὸν κόσμο. Ὅλοι τῆς ἔδιναν γιὰ τὸν Στρατιώτη. Στὶς πόλεις, οἱ γυναῖκες, τὰ κορίτσια, δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ ράβουν, νὰ ὑφαίνουν καὶ νὰ πλέκουν μάλλινα γιὰ τὸν Στρατιώτη, καὶ νὰ τὰ δίνουν στὴν ἀεικίνητη αὐτὴ γυναῖκα, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσε —μὲ πόσους κόπους, μὲ πόσους κινδύνους—καὶ νὰ τὸν ντύσῃ, νὰ τὸν ζεστάνῃ, νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ. Τότε ἡ Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου ὀνομάσθηκε «ἡ Μάννα τοῦ Στρατιώτη». Κι' ἦταν ἀληθινά.

Ἀλλὰ κι' ἀφοῦ τελείωσαν οἱ πόλεμοι, ἡ Μάννα δὲν ἡσύχασε. Εἶχε νὰ περιθάλψῃ τοὺς Πρόσφυγες, τοὺς Δυστυχισμένους, τοὺς Ἀρρώστους—τἀπομεινάρια τῶν Πολέμων. Καὶ τί δὲν ἔκαμε γι' αὐτοὺς ! Ἔργο της εἶναι τὸ Σανατόριο τῆς Κορφοξυλιᾶς, τὸ Σανατόριο τοῦ Πεύκου Ματσούκα, κι' ἕνα ὁλάκερο περίπτερο στὴ «Σωρία». Γι' αὐτὰ ὅλα, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τὸ 1928, ἔδωσε στὴν Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου τὸ μεγάλο βραβεῖο τῆς Αὐτοθυσίας. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν κακὴ ἀρρώστεια ποὺ πολεμοῦσε. Ὁλημέρα μὲ τοὺς φυματικούς, στὸ τέλος ἔγινε κι' αὐτὴ φυματική. Πολὺ σωστὰ ἔγραψε ὁ κ. Ροδᾶς πὼς ἡ Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου «ἔπεσε κατὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός της». Καὶ πολὺ σωστὰ τὴν ὀνομάζει: Ἡρωΐδα, ποὺ ἀξίζει νὰ τιμηθῇ μὲ ἀνδριάντα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΓ'

Ναί, ἦταν ὁ λαγός, ὁ λαγός του ! . . Ποῦ βρέθηκε ; Μὰ καὶ ποῦ ἄλλοῦ μποροῦσε νὰ βρεθῇ παρὰ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος, ποὺ ἦταν ἡ πατρίδα του ; Ὅταν τὸν κυνήγησαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὴν πόλη, ὁ Πηδηχτούλης ἔτρεξε ἴσια στὴν ἐξοχή, καὶ δὲν ἐστάθηκε παρ' ἀφοῦ βρέθηκε ἐξασφαλισμένος στὴν παλιά του φωλιὰ ποὺ τὸν περίμενε. Κι' ἔμεινε πιὰ ἐκεῖ. Ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε τὸν Τοτό, δὲν μποροῦσε νὰ ζῇ μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο, καὶ μόλις ξεμύτιζε στὸ δρόμο, νὰ τὸν κυνηγοῦν ἀστυφύλακες καὶ χωροφύλακες. Ἄ, μπά! τέτοια ζωὴ ἦταν μαρτύριο.

Ὁ Τοτὸς ἔσκυψε, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἔλα νὰ μὲ πᾶς στὸ σπίτι. Ἔχασα, ξέρεις, τὸ δρόμο καὶ δὲν μπορῶ νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πυκνὸ δάσος.

Μ' αὐτὸ τὸ εἶχε καταλάβει πολὺ καλὰ ὁ λαγός. Κι' ἀμέσως ξεκίνησε, τρέχοντας μπροστὰ σὰν ὁδηγὸς καὶ γυρίζοντας κάθε τόσο νὰ βλέπῃ ἂν ὁ φίλος του τὸν ἀκολουθοῦσε. Τί καλὰ ποὺ ἤξερε τὸ δάσος ! ! Μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία βρῆκε τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἀκροδασιά. Καὶ σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ σύθαμπο ποὺ ἔκαναν τὰ πυκνὰ δέντρα, ὁ Τοτός, ἀκολουθώντας τὸ λαγό, βρέθηκε στὸ ξέφωτο, στὸν ἥλιο.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τό ἄλλο πρωΐ ἡ Ὀνωρίνα ξύπνησε τὴν ἀνεψιά της ἀπὸ τὰ ξημερώματα. Μισοκοιμισμένη ἀκόμη, χωρὶς νὰ βάλῃ μπουκιὰ στὸ στόμα της, ἡ Ἀνναμπέλλα βάλθηκε ἀμέσως στὴ δουλειά. Σφουγγάρισε, ἔπλυνε, ἔτριψε τὴν κάμαρα, ὥσπου τὴν ἔκανε νὰ λάμπῃ σὰν καθρέφτης. Καὶ τότε μόνο μπόρεσε νὰ καθήσῃ καὶ νὰ φάῃ ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί.

Ὕστερα ἡ θεία της ἔστρωσε στὸ κρεββάτι μιὰ ὡραία κόκκινη κουβέρτα, ἔβαλε νερὸ στὸ κανάτι τοῦ νιπτῆρα, ἕνα καινούργιο σαπούνι στὴ σαπουνοθήκη, μισόκλεισε τοὺς μπερντέδες κι' ἀφοῦ ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιὰ ἱκανοποιημένη, κατέβηκε κάτω γιὰ νὰνοίξῃ τὸ μαγαζί. Ἡ Ἀνναμπέλλα κατέβηκε ἀπὸ πίσω καὶ σὲ λίγο, ἀφοῦ κρέμασε ἀπὸ τὸ λαιμό της τὸ κουτὶ μὲ τὶς κάρτες, ἔφυγε γιὰ τὸν καθημερινό της γύρο.

Ὄρθια, πίσω ἀπὸ τὴν βιτρίνα ἡ θειά της περίμενε τὸν μέλλοντα νοικάρη της. Πέρασε μιὰ ὥρα, ὕστερα ἄλλη μιά. Οἱ καμπάνες χτύπησαν μεσημέρι, ἀλλὰ ὁ ξένος κύριος δὲν φάνηκε. «Θάρθῃ τ' ἀπόγεμα» σκέφθηκε ἡ Ὀνωρίνα γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Ἦρθε ἡ ὥρα δύο, ἦρθαν οἱ τρεῖς, ἦρθαν οἱ τέσσερις. Ἀλλοίμονο, μάταια περίμενε ἡ Ὀνωρίνα. Περπατοῦσε πέρα-δῶθε μέσα στὸ μαγαζί, κοίταζε κατὰ ἔξω, πήγαινε ὥς τὴ γωνιά, τίποτε, τίποτε! Ὁ νοικάρης της δὲν φαινόταν.

Ἔφθασε τὸ βράδυ κι' ἡ Ἀνναμπέλλα γύρισε στὸ σπίτι. Γιὰ κακή της τύχη, τῆς κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ ρωτήσῃ:

—Ἦρθε;

— Πᾶψε, ζῶον! τῆς ἔκανε ἡ θεία της.

Κι' εὐχαριστημένη ποὺ ἔβρισκε κάποιον νὰ ξεθυμάνῃ, ἐξακολούθησε:

—Ἂν νομίζῃς πὼς θὰ κοιμηθῆς στὴν κάμαρά σου, κάνεις λάθος. Στὴν κουζίνα, ἐκεῖ θὰ στρώσῃς!

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε νηστική γιατὶ ἡ θεία της, ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ φάῃ, νόμιζε πὼς οὔτε κι' ἡ ἀνεψιά της εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ φαΐ, κι' ὑποχρεώθηκε νὰ στρώσῃ στὴν κουζίνα, ἐνῶ ἡ Ὀνωρίνα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό της, ἐπλάγιασε στὸ καμαράκι τῆς Ἀνναμπέλλας, μιὰ τρύπα σκοτεινὴ καὶ ὑγρή, ἀλλὰ καλύτερη ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν βρωμερή, πλακόστρωτη κουζίνα.

Ὁπωσδήποτε τὸ παιδί, κατάκοπο ἀποκοιμήθηκε γρήγορα, μὰ ἡ γριὰ δὲν ἔβρισκε ἡσυχία.

— Γιατὶ νὰ μὲ κοροϊδέψῃ; ἔλεγε μέσα της. Γιατὶ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω πὼς ἤθελε νὰ νοικιάσῃ τὴν κάμαρα.

Ὁ ἄγνωστος τέντωσε τὸ χέρι του
(Σελ. 112, στ. γ')

καὶ τώρα μοῦ παίζει αὐτὸ τὸ παιχνίδι;

Τόσο ἦταν θυμωμένη ποὺ δὲν ἔβρισκε ἀπάντησῃ στὶς ἐρωτήσεις της, ὥστε τὸ πρωὶ τράβηξε μὲ μανία τὰ κουρτινάκια ποὺ μὲ τόσο κόπο εἶχαν ἑτοιμάσει τὸ περασμένο βράδυ καὶ κουρελιάζοντάς τα, τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Πολλὲς ἡμέρες πέρασαν.

Ἕνα πρωί, ἐνῷ ἡ Ἀνναμπέλλα ξέπλενε τὰ ροῦχα τῆς μουγάδας στὸ ἐσωτερικὸ μπαλκονάκι τοῦ σπιτιοῦ, τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε κάποιον νὰ τῆς σφυρίζῃ. Ἔκπληκτη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε στὸ γωνιακὸ παράθυρο ἑνὸς ἀπὸ τ' ἀντικρινὰ σπίτια ἕναν ἄνθρωπο σκυμμένο πρὸς τὸ μέρος της. Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς τῆς ἔκανε μὲ τὸ χέρι του ἕνα νόημα ποὺ τὸ κοριτσάκι δὲν κατάλαβε κι' ὕστερα τέντωσε τὸ χέρι του σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς πετάξῃ κάτι· μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ ἄλλοι ἄνθρωποι ὡμήνσαν ἐπάνω του, τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράβηξαν βίαια πρὸς τὰ μέσα.

Τόσο γοργὰ ἔγινε αὐτὴ ἡ σκηνή, ποὺ ἡ Ἀνναμπέλλα οὔτε πρόφτασε κἂν νὰ φωνάξῃ. Τάχασε κι' ἔμεινε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Καὶ τούτη τὴ φορὰ πάλι, ἂν δὲν ἦταν βέβαιη πὼς ἦταν ξύπνια, θὰ ἔλεγε πὼς ὀνειρεύτηκε.

Μὰ οὔτε ὄνειρο ἦταν, οὔτε παραίσθησῃ. Οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ τῆς εἶχαν ἁρπάξει τὴν κούκλα στὸ πάρκο, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, τώρα εἶχαν ἐπιτεθῆ σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστο. Τὸ καναν γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ τῆς πετάξῃ τὸ ἴδιο γράμμα ἢ τὸ ἴδιο ἀντικείμενο ποὺ εἶχε κρύψει τότε στὴν περρούκα τῆς κούκλας. Ὅσο γι' αὐτὸ ἦταν σίγουρη. Καὶ νὰ σκέπτεται πὼς ἕνα δευτερόλεπτο ἀκόμη καὶ τὸ μυστήριο θὰ ξεδιαλυνόταν!

Ἡ ἀπότομη φωνὴ τῆς θείας της τὴν ἔβγαλε ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις:

— Τί κάνεις αὐτοῦ, παλιοτεμπέλα; Κουνήσου λιγάκι.

Τὸ κοριτσάκι τίναξε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ μηχανικὲς κινήσεις ἀποτέλειωσε τὸ ξέπλυμα τῶν ρούχων. Ὕστερα μπῆκε στὸ σπίτι, σκούπισε βιαστικὰ τὴν κάμαρα τῆς θείας της, ἔστρωσε τὸ κρεββάτι, καὶ ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα, παίρνοντας μαζί της καὶ τὸ κουτί της.

Τράβηξε κατευθεῖαν στὸ κιόσκι ὅπου βρῆκε τὸν Ριχάρδο καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ καινούργιο ἐπεισόδιο.

Ὁ μικρὸς ζάρωσε τὰ φρύδια του.

—Ὁ ἄνθρωπος τοῦ παραθύρου, ἡ γριὰ μὲ τὴν κούκλα καὶ ὁ κύριος ποὺ πῆγε καὶ τὴν ζήτησε ἀπὸ τὸν Φανέλλι, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο, αὐτὸ τοὐλάχιστον μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε, μουρμούρισε.

—Ἴσως νὰ εἶναι τρία διαφορετικὰ πρόσωπα ποὺ ἐνεργοῦν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα, ποὺ ἔχοντας λιγώτερη φαντασία ἀπὸ τὸν μικρὸ της φίλο δὲν ἔβρισκε τόσο εὔκολες ὅλες αὐτὲς τὶς μεταμφιέσεις.

Ὁ Ριχάρδος ταχτοποιοῦσε σιωπηλὰ τὶς ἐφημερίδες. Στὸ τέλος, σὰν νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὶς διαίτερές του σκέψεις, εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

—Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω ἐγὼ εἶναι ὅτι τὰ πράγματα ὅσο πᾶνε μπερδεύονται περισσότερο.

— Λοιπὸν πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν κύριο Κόστ, πρότεινε τὸ κοριτσάκι.

— Διὰ τὴν ὥρα ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ κιόσκι καὶ νὰ τ' ἀφήσω μόνο. Ἄλλωστε κι' ὁ κ. Κόστ δὲν βλέπω νὰ ἔκανε τίποτε ἴσαμε τώρα. Ἂν θέλεις ἐσὺ πήγαινε. Ἐγὼ λυπᾶμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω μαζί σου.

— Θὰ πάω στὴν δεσποινίδα Λυντόφσκυ νὰ τὴν ρωτήσω ἂν θέλῃ νὰ ἔρθῃ αὐτὴ μαζί μου.

— Κι' ὅταν γυρίσῃς, νὰ περάσῃς ἀπὸ δῶ νὰ μοῦ πῇς τί θὰ σοῦ ποῦνε.

Ἡ Ἀνναμπέλλα πῆγε στὸ σπίτι τῆς ζωγράφου καὶ ζήτησε νὰ τὴν δῇ. Ἡ νέα, ποὺ μόλις εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ μπάνιο της, βρισκόταν μὲ τὴν πρωινή της ρόμπα. Τὰ γυμνά της πόδια ξεπρόβαιναν ἀπὸ κάτω σὰν δυὸ ἄσπρα περιστεράκια.

— Τί συμβαίνει, Ἀνναμπέλλα, κι' ἦρθες ἔτσι πρωί; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

Ἡ Ἀνναμπέλλα διηγήθηκε τὰ νέα στὴν Γκρέτα καὶ τῆς εἶπε πόσο θὰ ἤθελε νὰ πᾶνε νὰ συμβουλευθοῦν τὸν κύριο Κόστ.

— Καλύτερα νὰ τοῦ τηλεφωνήσουμε, εἶπε ἡ Οὐγγαρέζα.

Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι της καὶ σὲ λίγο εἶπε:

—Καζιμίρ, θὰ μπορούσατε νὰ πεταχτῆτε μιὰ στιγμὴ ὡς ἐδῶ; Μὰ ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε κάτι πολὺ ἐπεῖγον. Σὲ πέντε λεπτά; Μάλιστα σᾶς περιμένω.

Μπῆκε μὲς στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ ντυθῇ, ἀφοῦ πρῶτα παρήγγειλε νὰ σερβίρουν τῆς Ἀνναμπέλλας ἕνα καφέ, γιατὶ μὲς στὴ βία της γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους της εἶχε φύγει νηστική ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ Γκρέτα ξαναγύριζε στὸ ἀτελιὲ ντυμένη κι' ἕτοιμη· τὴν ἴδια στιγμὴ σχεδὸν ὁ Καζιμίρ χτυποῦσε τὴν πόρτα.

Ὁ δημοσιογράφος ἄκουσε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν ἀφήγησῃ τῆς Ἀνναμπέλλας κι' ὕστερα ἄρχισε αὐτὸς νὰ τὴν ρωτᾷ. Πρῶτα-πρῶτα θέλησε νὰ κατατοπισθῇ ἀκριβῶς στὴν τοπογραφία τοῦ μπαλκονιοῦ σχετικὰ μὲ τὰ δύο ἄλλα κτίρια, καὶ χωρὶς νὰ τὸ δείχνῃ στενοχωριόταν ποῦ δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ Ριχάρδος γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Νά, τὸ μπαλκόνι εἶναι μὲς στὴ μέση. Μοιάζει σὰν μιὰ μικρὴ βεράντα. Ἀπὸ πίσω της ἔχει τὸν τοῖχο τῆς κουζίνας μας, ἀντικρύ της τὸν τοῖχον μιᾶς αὐλῆς, ἀριστερὰ ἕνα μεγάλο σπίτι καὶ δεξιὰ ἕνα ἄλλο σπίτι.

— Πολὺ ὡραῖα. Καὶ ἀπὸ ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ σπίτια φανερώθηκε ὁ ἄνθρωπος;

—Ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ ἀριστεροῦ σπιτιοῦ. Τὸ δεξὶ τὸ διορθώνουν.

— Ξέρεις ποιοὶ κάθονται στὸ σπίτι αὐτό; Γνωρίζεις, τοὐλάχιστον τὰ πρόσωπά τους;

— Βέβαια. Στὸ πρῶτο πάτωμα κάθεται μιὰ κυρία χήρα. Τὸ δεύτερο νοικιάζεται καὶ εἶναι ἀκατοίκητο. Τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο εἶναι νοικιασμένα ἀπὸ δύο οἰκογένειες ποὺ τώρα λείπουν στὴν ἐξοχή.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παρουσιάστηκε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος;

— Ναί, ἀπ' τὸ γωνιακό, ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα στὸ μπαλκόνι μας.

—Φυσικὰ ἀφοῦ τὸ διαμέρισμα εἶναι ἄδειο καὶ νοικιάζεται μποροῦσε νὰ μπῇ μέσα μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφαση. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πὼς ἤξερε πὼς ὅταν ἔβγαινε σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο θὰ εἶχε τὴν καλύτερη ἄποψη πρὸς τὸ μπαλκόνι σας.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΚΑΡΦΙ

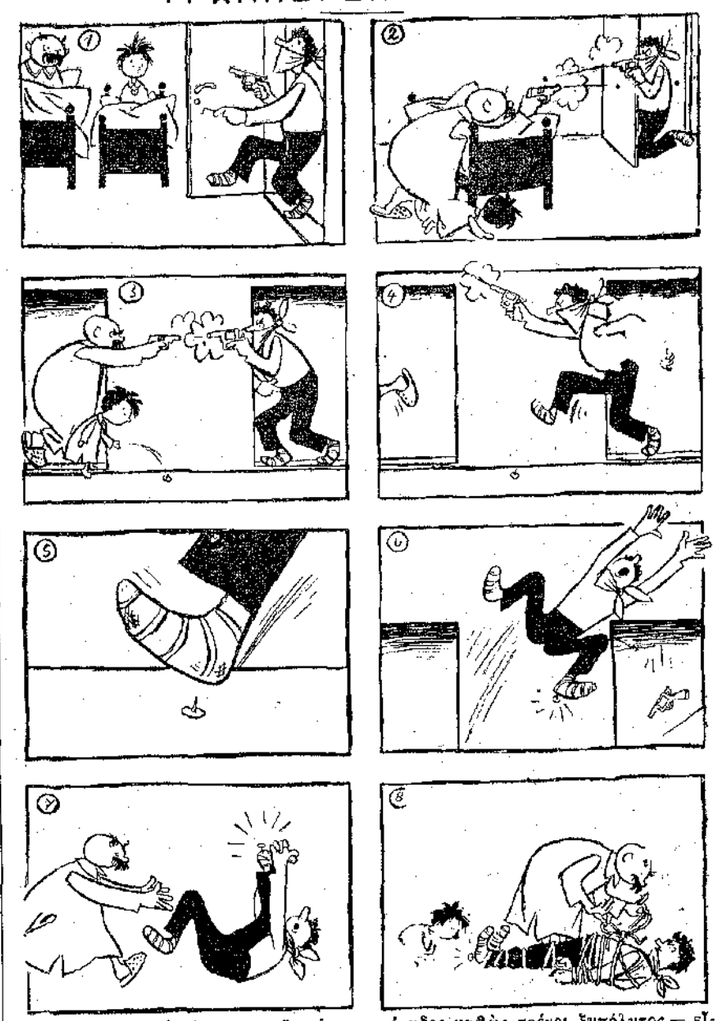

Ὁ κλέφτης, ποὺ τὸν κυνηγοῦν οἱ νοικοκύρηδες καθὼς τρέχει ξυπόλυτος — εἶχε βγάλει τὰ παπούτσια του γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθῇ—πατεῖ ἕνα καρφί. Κι' εἶναι ἡ καταστροφή του...

(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποτε μιά γυναίκα, ἡ μητέρα φύση, εἶχε πέντε παιδιά, τὴν μικρούλα Γῆ, τὸν γαλανομάτη Οὐρανό, τὸν ξανθομάλλη Ἥλιο, τὸν χεροδύναμο Ἀέρα καὶ τὴν παιχνιδιάρα Θάλασσα.

Ἡ Γῆ σὰν ἦτο μικρὴ ὕφαινε ὡραῖα χαλιὰ καὶ μ' αὐτὰ ἔντυνε τὰ σπίτια της γιατὶ ἤτανε πάρα πολὺ πλούσια, κι' αὐτὰ τὰ χαλιὰ ἤταν σὰν ἀληθινά.

Εἶχαν χωράφια, δένδρα, ζῶα, βουνὰ καὶ κάμπους ὅλα ψεύτικα στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἐκείνη φυσοῦσε ἀπὸ πάνω, τοὺς ἔδινε ζωὴ καὶ μ' αὐτὰ εὐχαριστοῦσε τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸν χειμῶνα πάλι ἔγνεθε τόσο πολὺ μπαμπάκι ποὺ ἐσκέπαζε ὅλα τὰ γύφω καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι γιατὶ κατὰ τύχη ἔγνεθε πάντα κατὰ τὸ Χριστούγεννα.

Σὰν μεγάλωσαν τὰ παιδιὰ ἀρρώστησε ἡ μητέρα κι' ἄλλαξαν λίγο τὰ πράγματα, ἡ Γῆ δὲν ὕφαινε ὡραῖα καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ καθόλου, ἔπειτα εἶχε βαρεθεῖ νὰ γνέθῃ τὰ Χριστούγεννα καὶ οἱ κατοίκοι οἱ ἄνθρωποι τὴν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ γνέθῃ ἀργότερα καὶ κοσοῦν τὰ σπαρτά. Αὐτὴ ὅμως δὲν τοὺς ἄκουε, οὔτε τὰ παιδιὰ ποὺ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ γνέθῃ τὰ Χριστούγεννα.

Εἶχε πεῖ στὴν θάλασσα ἡ ἄρρωστη μητέρα της νὰ σφουγγαρίσῃ λιγάκι· ἐκείνη μὲ τὰ κύματά της ἔπλυνε λίγο τ' ἀκρογιάλια καὶ τέλειωσε.

Ὁ Οὐρανὸς γιὰ νὰ μὴ φανῇ καλύτερος τῆς ἀδελφῆς του βαρέθηκε νὰ χύσῃ λιγάκι νεράκι.

Κάτω οἱ ἄνθρωποι τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ρίξῃ νερὸ νὰ δροσισθοῦν, αὐτὸς θύμωσε ἔρριξε τόσο πολὺ ποὺ ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ κατέστρεψε.

Ὁ Ἄνεμος ἤθελε νὰ τραβήξῃ τὰ νερά, ἀλλὰ ἐφύσηξε μὲ μεγάλη δύναμη καὶ δὲν ἔκανε κανένα καλό.

Ὁ Ἥλιος λέει καὶ ἐγὼ θὰ τοὺς στεγνώσω. Καὶ μὲ τὶς καυτερὲς ἀκτῖνες του στέγνωσε τὰ νερὰ ἀλλὰ ἔκαψε τοὺς ἀνθρώπους καὶ αὐτοὶ θύμωσαν καὶ ὅλο τὸν ἀπέφευγαν. Φουρκίστηκε τότε ὁ ἥλιος καὶ ὅταν τὸν χειμῶνα τοῦ ἔλεγαν νὰ βγῇ αὐτὸς δὲν ἔβγαινε.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν καιρὸ ποὺ τοὺς ἔκαψε ὁ ἥλιος παρακάλεσαν τὸν ἄνεμο νὰ δροσίσῃ· ἄρχισε τότε ἐκεῖνος νὰ φυσᾷ στὴν ἀρχὴ ἐλαφρά, ἔπειτα ὅμως δυνατὰ καὶ κατέστρεψε τὰ δάση ποὺ εἶχε ὑφάνει ἡ Γῆ.

Τὸ καλοκαίρι οἱ ἄνθρωποι πῆγαν στὰ ἀκρογιάλια νὰ δροσισθοῦν, ἀλλὰ ἡ Θάλασσα κακιωμένη κι' αὐτὴ ἔκανε τόσα κύματα ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μποῦν οἱ ἄνθρωποι μέσα νὰ εὐχαριστηθοῦν.

Εὐτυχῶς ἔγινε καλὰ ἡ μητέρα τους καὶ ὅλα γίναν μέλι-γάλα.

(Μίμηση) *Ἀλκμήνη* [Β]

ΕΝΑ ΠΙΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Χθὲς κοῦ συνέβη ἕνα ἀπρόοπτο κι' ἐπειδὴ εἶναι πρόσφατο θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ.

Ἐκαθόμουνα εἰς τὸ παράθυρο τῆς κάμαρός μου, κάπως λυπημένη διότι ἀπὸ διαγωνισμὸ τῶν Ἀρχαίων μοῦ ξεφυγε κάποιο λάθος.

Ἄκουγα λοιπὸν τὸ ρυθμικὸ πλάτς, πλάτς τῆς βροχῆς καὶ ἔβλεπα τοὺς διαβάτες νὰ πηγαίνουν στὴ δουλειά τους χωμένοι μέσα στὰ χειμωνιάτικα ροῦχα τους.

Τὴν ἡσυχία μου ἐτάραξε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

Ἕνα φτωχὸ κοριτσάκι τῆς ἡλικίας μου ἐζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Τὸ λυπήθηκα. Σκέφθηκα πὼς μποροῦσα νὰ εἶμαι στὴ θέση του.

Τὸ ἔλαβα λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ νὰ μοῦ διηγηθῇ πῶς ἦρθε ὡς ἐδῶ.

Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔχει πατέρα κι' ἡ μητέρα της εἶναι ἄρρωστη κι' ἔχει καὶ τέσσερα μικρὰ ἀδελφάκια.

Εἶναι προστάτις μιᾶς φτωχῆς ἀρρωστης οἰκογένειας.

Τοῦ ἔδωσα λίγα πράγματα, ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ κι' ἔφυγε...

Καθισμένη πάλι στὸ παράθυρο τὸ βλέπω νὰ τρέχῃ νὰ τρέχῃ λὲς πὼς τὸ κρύο τοῦ Φλεβάρη τοῦ ἔδινε φτερό.

Τώρα θὰ πάει στὸ ὑπόγειο ποὺ κατοικεῖ γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἄρρωστη οἰκογένειά της.

Φτωχὸ κοριτσάκι, τί δυστυχισμένο ποὺ εἶσαι!

Καὶ ἐνῶ βλέπω τὴ βροχὴ νὰ πέφτῃ σκέπτομαι ποιοὶ εἶναι πιὸ δυστυχεῖς, ἐμεῖς οἱ μαθητὲς μὲ τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὶς ἄλλες σκοτοῦρες τοῦ σχολείου ἢ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.

Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ [Γ]

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1. — Δύο διάσημοι Ἕλληνες ἀρχιτέκτονες, εἶχαν χτίσει σὲ Ρώμη κατὰ διαταγὴ τοῦ Κουΐντου Μετέλλου δύο ναούς. Ἀλλὰ μετὰ τὸ χτίσιμο δὲν τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ βάλουν τὸ ὄνομά τους εἰς τὰ κτίρια. Οἱ δύο ἀρχιτέκτονες δὲν ὑπάκουσαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴ διαταγὴ παρὰ μόνον φαινομενικά. Γιατὶ ἡ ἐξυπνάδα τους βρῆκε τρόπο καὶ τὸν αὐτοκράτορα νὰ ἀπατήσῃ καὶ τὴν ὑπερηφάνιάν τους νὰ κρατήσῃ. Ἔτσι στοὺς στύλους ἐσκάλισαν ἀντὶ γιὰ τὴν ὑπογραφή τους μιὰ Σαῦρα κι' ἕνα Βάτραχο γιατὶ ὁ μὲν πρῶτος ὀνομαζόταν Σαῦρος κι' ὁ δεύτερος Βάτραχος.

2. — Τὴν παραμονὴ μιᾶς ἔκλειψης τοῦ ἡλίου ὁ λοχαγὸς ἑνὸς λόχου τοῦ περζικοῦ προσεκάλεσε τὸν ἐπιλοχίαν καὶ τοῦ λέει: Αὔριο θὰ γείνῃ ἔκλειψις ἡλίου. Νὰ συναθροισθῇ ὁ λόχος εἰς τὴν αὐλή, γιὰ νὰ ἐξηγήσω εἰς τοὺς ἄνδρας τὸ φαινόμενον. Ἐὰν βρέχῃ νὰ συναθροισθοῦν οἱ ἄνδρες κάτω ἀπὸ τὶς σκηνές. Ὁ ἐπιλοχίας ἀφοῦ ἔφυγε ἔγραψε τὴν ἑξῆς ἡμερησίαν διαταγή: «Αὔριον διαταγῇ τοῦ κ. λοχαγοῦ θὰ γείνῃ ἔκλειψις ἡλίου Ὁ λόχος πρέπει νὰ συναθροισθῇ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου θὰ ἴδῃ τὸν κ. λοχαγὸν κάμνοντα τὴν ἔκλειψιν. Ἐὰν βρέχῃ ἡ ἔκλειψις θὰ γίνῃ ὑπὸ τὰς σκηνάς.

Ἱστορική Βασίλισσα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θὰ πῇ je ne sais pas; ρωτάει ὁ Τάκης τὸν ἀδερφό του.

— Δὲν ξέρω.

Πηγαίνει τότε ὁ Τάκης στὴ μαμά του καὶ τὴ ρωτάει τὸ ἴδιο κι' ἐκείνη τοῦ λέει:

— Γιατί δὲν ρωτᾶς τὸν ἀδελφό σου;

— Μὰ τὸν ρώτησα καὶ μοῦ εἶπε πὼς δὲν ξέρει.

Δόνιφαν

***

Μητέρα.—Ἐσὺ Τάκη ἔφαγες τὰ μῆλα;
Τάκης.—Ναὶ ἐγώ.
Μητέρα.—Ἔβγαλες τὰ φλούδια;
Τάκης.—Καὶ βέβαια τὰ ἔβγαλα.
Μητέρα.—Τί τὸ ἔκαμες λοιπόν;
Τάκης.—Τὰ ἔφαγα κατόκιν.

Δοξασμένο Νησί

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *40* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1937), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. *80*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 καὶ 1937* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464) ἄρραφος δρ. *110*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ἄρραφος καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *35* ἐπίσης ἄρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22 Φεβρουαρίου

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε διεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΓΙΑ ΤΑ 60 ΧΡΟΝΙΑ

Μὲ συγκίνηση διάβασα καὶ μ' εὐγνωμοσύνη ἀναθυμοῦμαι τὸ ἀρθράκι αὐτό, ἀπὸ τὸ τελευταῖο φυλλάδιο τῆς «*Πνευματικῆς Ζωῆς*» τοῦ ἀγαπητοῦ μου κ. *Μελῆ Νικολαΐδη*. Ἀξίζει νὰ τὸ διαβάσουν ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα:

«Ἀπὸ τοὺς πιὸ δίκαιους ἑορτασμοὺς ἡ σεμνὴ συγκέντρωση τῶν φίλων τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν 60 χρόνων τῆς ζωῆς της. Ὅσο μικρὴ κι' ἂν ἦταν ἡ συγκέντρωση - κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀνεπαρκῆ κοινοποίησή, — ἦταν πάντως πολὺ χαρακτηριστικὴ τῆς ἐκτάσεως κι τῆς σημασίας τοῦ ἔργου τοῦ περιοδικοῦ. Ἀντιπροσωπεύουταν ἐκεῖ τρεῖς γενεές. Σεβάσμιοι, ἀσπριομένοι γέροι· νέοι ὡρμοι, μὲ τὶς πρῶτες ρυτίδες τοῦ χρόνου καὶ τῆς σκέψεως· παιδιὰ γεμάτα ζωὴ καὶ νειάτα· κι' ὅλοι σχεδόν, οἱ περισσότεροι πάντως, ὀνόματα γνωστὰ καὶ διαλεχτὰ στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Διανόηση. Εἴχαμε ἕναν κύριο ποὺ ὁδηγοῦσε τὴν κόρη του στὴν σεβαστὸ διευθυντὴ τῆς «Διαπλάσεως»· ἦταν κι' οἱ δυὸ «Διαπλασόπουλα»· καὶ τοῦ φίλησαν κι' οἱ δυὸ τὸ χέρι. Περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς ὡραίους λόγους ποὺ ἀκούστηκαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς ὁμιλητές, τὸ φίλημα αὐτὸ τοῦ χεριοῦ ἐκδηλώνει καὶ χαρακτηρίζει τὴ βαθειὰν ἀπήχησιν, τὴ μεγάλη καὶ πλατειὰν ἐπίδραση τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου. Ὁ εὐγενικός, ἀκούραστος κι' ἡρωϊκὸς διευθυντής του κ. Παπαδόπουλος, κι' ὁ πολύτιμος συνεργάτης του κ. Ξενόπουλος ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὸ ἔργο τους».

Γ. Ν. Γ., εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ γιὰ ὅλα. Σοῦ ἀπαντῶ λίγο ἀργὰ γιατὶ ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐκτελέσω τὶς παραγγελίες. Σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ τὸ φυλλάδιο ποὺ χάθηκε. Ναί, νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Φρόντισε νὰ μὲ διαβάσῃς καὶ στὴν τάξη σου, ἀφοῦ ἡ ἄλλη ἔχει περισσότερα Διαπλασόπουλα. Δὲν πρέπει νὰ τὸ καταδέχεσθε αὐτό.

Κυανῆ Ἀκτή, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου καθὼς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Καὶ βέβαια ἡ ἔκδοσή μου, ποὺ σᾶς εὐχαριστεῖ τόσο, ἀπαιτεῖ καὶ κόπους καὶ ἔξοδα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ καλὰ μου παιδιὰ πρέπει νὰ μοῦ στέλνουν τακτικὰ τὴ συνδρομή τους, ὅπως τὸ ἔκαμες καὶ σὺ τόσο ἐγκαίρως — ἀξιάφορο ἂν ἐγὼ ἀργήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω. Σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων.

Ἦταν καιρός, *Ξανθὴ Ὀρειβάτις*, καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Ναί, τὸ ἀντίτιμο τῶν Μ. Ἀγγελιῶν μπορεῖς νὰ τὸ ἐσωκλείσῃς στὸ γράμμα σου καὶ σὲ γραμματόσημα ἑλληνικά. Γενικά, γιὰ μικρὰ ποσὰ δέχουμαι καὶ ἑλληνικὰ γραμματόσημα, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε πιὰ μικρὰ χαρτονομίσματα (2, 5 καὶ 10 δραχμῶν, ὅπως εἴχαμε ἄλλοτε).

Πειραματάρικο Γατάκι, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, μόλις σήμερα ἔφθασε στὰ χέρια μου ἕνα παλιό σου γράμμα — ἀπὸ τὸν Ὀκτώβρη. Γι' αὐτὸ βλέπεις νὰ σοῦ ἀπαντῶ τόσο ἀργά. Ἀπ' αὐτὸ ἔμαθα γιὰ τὴν ἐγχείρησή σου ἔκαμες. Λυπήθηκα βέβαια γιὰ ὅσα ὑπέφερες, ἀλλὰ καὶ χάρηκα ποὺ γλύτωσες πιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο καὶ δὲν φοβᾶσαι νὰ σὲ ξαναπιάσῃ. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ ἐμπόρου μὲ τὸ σκύλο ὅπως μοῦ τὴ γράφεις. Βέβαια, ἔτσι εἶναι πιὸ πιθανή.

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Μίνα Καραγιανοπούλου*, δὲν εἶναι πολὺ νεώτερο, ἀλλὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐκτελέσω τὶς παραγγελίες σου, καὶ φαντάζεσαι πόσες εἶχα ἐκεῖνον τὸ μῆνα. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ μπαμπάς σου κρίνει καλά. Ἀφοῦ προορίζεσαι γιὰ «νοικοκυρά», ἀρκετὰ ἔμαθες καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ παιδευθῇς περισσότερο — τὸ ρῆμα ἐδῶ καὶ στὶς δυό του σημασίες — μὲ μαθηματικὰ καὶ μὲ συντακτικό. Ἄλλωστε ἡ μόρφωσή σου θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ στὸ σπίτι. Ἔχεις ἐμένα — καὶ καλὰ θὰ ἦταν νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση — ὁ μπαμπάς θὰ σοῦ κάνῃ γαλλικά, θὰ διαβάζῃς διάφορα μορφωτικὰ βιβλία... Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ σοῦ δώσω κατάλογο. Ἀλλὰ σοῦ συσταίνω τὴ Βιβλιοθήκη Ἐλευθεροδάκη. Γράψε του — «Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθεροδάκη, Ἀθῆναι» — νὰ σοῦ στείλῃ ἕναν κατάλογο καὶ νὰ διαλέξῃς.

Μὴ φοβᾶσαι, *Ἀνδαλούζα*, καὶ δὲν σὲ βαριέμαι ποτέ. Ἂν ἀργῶ κάποτε νὰ σοῦ ἀπαντῶ, φταίει μόνο ἡ γραμματοπλημμύρα. Ἐκείνη τὴ Μ. Ἀγγελία θὰ τὴν εἶδες βέβαια στὸ ἑπόμενο. Εἶναι πολὺ ἀρκετοὶ αὐτοὶ ποὺ ἀλληλογραφεῖς, καλὰ κάνεις ποὺ δὲν δέχεσαι ἄλλες προτάσεις. Μόνο τὸ καλοκαίρι, ποὺ δὲν θὰ ἔχῃς μαθήματα, θὰ μποροῦσες νὰ τοὺς ἀξιῆσῃς.

Τζοβινέτσα, ἐδῶ ἀπαντῶ σ' ἕνα ἀρχαιότερο γράμμα σου. Μοῦ γράφεις, πὼς γιὰ νὰ κάμῃς τὴ μαμμά σου νὰ σ' ἐγγράψῃ συνδρομήτρια, ἐκάθησες φρόνιμη μιὰ ἑβδομάδα, κι' ἐκείνη, νομίζοντας πὼς φρονίμεψες, σ' ἐνέγραψε. Ἄ, ὄχι! πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ εἶσαι φρόνιμη, ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ δείξῃς στὴ μαμμὰ πὼς ἤσουν ἄξια νὰ γίνῃς Διαπλασοπούλα. Ἔπειτα... ἄκουσε κι' ἕνα μυστικό: ὅταν τὰ παιδιὰ εἶναι ἄτακτα, οἱ μαμμάδες τοὺς κρύβουν τὸ φυλλάδιό μου. Θέλεις λοιπὸν νὰ πάθῃς κανένα τέτοιο κι' ἐσύ, ποὺ τόσο σλρέσσουν τὰ μυθιστορήματά μου καὶ μὲ τόση εὐχαρίστηση τὰ διαβάζεις;..

Κυκλαμιά, Βιολέττα τῶν Ἄλπεων, Ξανθὲ Ναύαρχε καὶ Ἀκινθίς, πολὺ μ' εὐχαριστήσαν τὸ γραμματάκι ποὺ μοῦ γράφατε κι' οἱ τέσσερις, καθὼς ἤσαστε μαζεμένες καὶ συμμελετούσατε γιὰ τοὺς διαγωνισμούς. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ γράφατε λαμπρά. Ὅσο γιὰ τὴν ἀντιγνωμία σας ποιὸ εἶναι τερπνότερο ἀπὸ τὰ δυὸ μυθιστορήματα ποὺ δημοσιεύω — οἱ δυὸ πρωμᾶτε τὸ «Μυστήριο», οἱ ἄλλες δυὸ τὸν «Τὲμ Σῶγερ» — αὐτὸ βεβαιότατα σημαίνει πὼς καὶ τὰ δυὸ εἶναι ὡραῖα.

Χαίρω πολύ, *Νιόβη*, ποὺ γνωρίσθηκες στὸ σχολεῖο καὶ μ' ἄλλες Διαπλασοπούλες κι' ἐργάζεσθε ὅλες μαζί διὰ τὴ διάδοσή μου. Ἀσφαλῶς ἡ συνεργασία σας θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα. Τώρα ποὺ ἐτελείωσαν κι' οἱ διαγωνισμοί, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς πιὸ συχνά. Χαιρετισμοὺς στὴ *Μικρούλα Τραλαλά*.

Πανζουρλισμέ, ἔλαβα ἐπιτέλους κι' ἕνα γράμμα σου, τὸ πρῶτο ἀπὸ τότε ποὺ πῆρες ψευδώνυμο. Ἐλπίζω τώρα νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση. Εὐχαριστῶ ποὺ σκέπτεσαι καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Ναί, νὰ μοῦ στείλῃς καμμιὰ ἔκθεση γιὰ τὶς ἐκδρομὲς ποὺ κάνεις καί, ἂν εἶναι καλή, βέβαια θὰ τὴ δημοσιεύω.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, *Κώστα Χατζῆ*. Ἀλλὰ γιατὶ δὲν παίρνεις καὶ ψευδώνυμο νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά; Στὸ καλὸ σχολεῖο ποὺ εἶσαι ἐσωτερικός, θὰ σοῦ ἐπιτρέπουν βέβαια τὴν ἀλληλογραφία ἀρκεῖ νὰ τὴν κάνῃς στὴν ὥρα της. Ἡ αὐστηρότης τῶν Frères ἐμένα μοῦ ἀρέσει. Πολὺ σᾶς συμφέρει — πιστεύω με... Σὲ σύγχαιρω ποὺ πῆγες τόσο καλὰ στοὺς διαγωνισμούς.

Ἑλληνίς, καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα πολὺ μὲ εὐχαρίστησε. Μὰ βέβαια ποὺ πρέπει νὰ εὐγνωμονῆς τὴ *Δυναρὴ* ποὺ σ' ἔκαμε συνδρομήτρια κι' ἔχῃς τώρα τόσες εὐχαριστήσεις. Θὰ ἔχῃς ἀκόμα κι' ἄλλες πολλές, τώρα ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ρούμπη Κῆλερ, σοῦ τὸ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες. Εἶναι πολὺ καλύτερα τώρα ποὺ εἶσαι συνδρομήτρια, παρὰ πρῶτα ποὺ, ἡ μαμμά σοῦ ἀγόραζε τὸν τόμο μου ὁλάκερο Γιατὶ μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση, χωρὶς αὐτὸ νὰ σ' ἐμποδίζῃ νὰ διαβάζῃς τὰ μυθιστορήματά μου, ἂν τὸ προτιμᾷς, ὁλάκερα στὸ τέλος. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, κι' ἔννοια σου δὲν θὰ μὲ κουράζῃς.

Τριανταφυλλάκι, χάρηκα γιὰ τὰ εὐχάριστα νέα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶχα νὰ λάβω. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο νὰ μοῦ γράψῃς. Σοῦ ἔστειλα τὴ «Νεοελληνικὴ Ἀνθολογία» καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες. Εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ ἐνεργεῖς καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω πιὰ τόπο νὰπαντήσω. *Στέλλα Βιολάντη* — τί μεγάλο καὶ ὡραῖο γράμμα! — *Ραμνουσία "Ἀρτεμις, Ἀπλὴ Ζωή, Ἀτὲ Ἰράμ, Μῦρον τῆς Ἄνδρου, Ζακυνθινούλα, Ἀνοιξιάτικο Δουλούδι, Ἀνδαλούζα* — δεύτερο γράμμα — *Δοχαγὲ Ντρεύφους, Μικρὰ Καλλιτέχνις, Δευκὴ Καμέλια, Δεῖλά, Μικὲ Ἀέλα, Πηνελόπη Βεντέλη, Ἀνθρωπάκε, Σίφουνα* καὶ *Τσιγγάνικο Βιολί*, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας γράμματα ἐδιάβασα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀνανεώσεις, ξεσπαθώματα, καλὰ λόγια, εὐχές, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, κ. (ΑΑ). Τάρ-Τάμ, κ. (ΨΨ). Κουδαλός, ἀ. (ΜΒ). Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, κ. (ΧΧ). Μάγισσα Λαλίγκα, κ. (ΜΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἰωνία, κ. Χρυσῆ Ἑλλάς, κ. Ξανθὴ Προσφυγοπούλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἰωάννην Χαρ. Μαμάκον* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· σοῦ ξαναστείλα τὸ φυλλάδιο ποὺ σοῦ σχίσθηκε «μόλις πῆγες νὰ τὸ πάρῃς ἀπ' τὴν πόρτα»· πρόσεχε!) *Ἀετιδέα* (θὰ εἶδες τὴν ἀνανέωσή· ἔστει-

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

λα 5 τετράδια·) ***Ρεντεντὶν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἀπὸ τὴ Συλλογή σου ἐδημοσίευσα κιόλας δυὸ Ἀσκήσεις· γράφε μου·) ***Κωνσταντῖνον Κρηνίτην*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση· μὰ πρέπει νὰ παίρνῃς «τιμωρίες» γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς; μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖς κι' ἀλλοιώτικα νὰ οἰκονομῆς λίγο καιρό·) ***Ἄντυ Κόγκα*** (ἄλλαξα τὴ διεύθυνση· πές στὴν ξαδέρφη σου πὼς κι'ἄλλα κορίτσια στὴν ἡλικία της λαβαίνουν μέρος στὴν κίνηση· ὡραῖος ὁ Μπέμπης, ἡ φωτογραφία ὅμως δὲν εἶναι πολὺ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ»· διακρίνεται ἡ «πόζα»·) ***Βασίλισσαν τοῦ Βορρᾶ*** (τὸ κομμάτι σου δημοσιεύεται σήμερα· γιὰ πρῶτο, ἀρκετὰ καλό· ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶναι πολὺ καλύτερο τὸ δεύτερο· κι'ἄλλη φορά, νὰ μοῦ τὰ γράφῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα· περιμένω·) ***Σμαράγδαν Γ.Γ.*** (σοῦ ἀπάντησα καὶ στὸ προηγούμενο γράμμα· σοῦ στέλνω τὰ φυλλάδια γιὰ τὴ συμπλήρωση τοῦ τόμου· φίλησέ μου τὸ μικρό·) ***Βαρκούλαν τοῦ Πείλου*** (σὲ συγχαίρω ποὺ πέτυχες στοὺς διαγωνισμούς· μὰ ἦταν δυνατὸ ἀφοῦ μελετοῦσες τόσο; σοῦ ἔστειλα Μ. Μυστικὰ καὶ Ὀδηγὸ περιμένω·) ***Σπῦρον Δέκκαν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· τὰ φυλλάδια ἐστάλησαν·) ***Νευρόσπαστο, Ἄδωνιν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***10 Φεβρουαρίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑξῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκτοὶ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου.

158. Δεξίγριφος

Ἀρχαία πόλη ἑλληνική
Μὲ τἄρθρο της ἂν πάρῃς,
Θὰ τὴν εἰποῦν. . . . συνάδελφο
Ὁ Ποσειδών, ὁ Ἄρης.

Σίφοονας

159. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Τᾶ καὶ βάλε Νῖ,
Ἕνα θαῦμα νὰ γενῇ:
Νησὶ μ' ὅλα τἀγαθὰ
Νερὸ βγάζει μοναχά.

Συριανὸς

160. Ἀναγραμματισμὸς

Μιὰ μεγάλη ὀροσειρά.
Μ' ἂν τὴν ἀναγραμματίσῃς,
Κάποιο ἀρχαῖο βασιλιὰ
Στὴ στιγμὴ θὰ σχηματίσῃς.

Μιχαὴλ Στρογγὼφ

161. Αἴνιγμα

Τί σύντροφος παράξενος
Μάκολουθεῖ πάντα πιστό,
Μὰ πότε πάει πίσω μου
Καὶ πότε εἶναι μπροστά.
Τὶς μέρες ποῦχουν πολὺ φῶς,
Ἀχώριστο τὸν κάνω,
Μὰ εἶναι καὶ μέρες ποὺ τὸν χάνω.
Κι' ἐνῶ φοβᾶται τὸ σκοτάδι,
Κάποτε βγαίνει καὶ τὸ βράδυ.

Γκέϊσσα

162. Διπλοῦν Τρίγωνον

* * * + * * *
* * + * *
* + *
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

Εἰς τὸ ἄνω τρίγωνον, ὁριζοντίως κατὰ σειράν: πεηνόν μὲ πλατὺ ράμφος, οἴκημα διὰ ξένους, νῆσος ἢ δηλητήριον, σύμφωνον Καθέτως (μόνον ἀστερίσκοι): σύμφωνον, πρόθεσις, νόμισμα βαλκανικοῦ κράτους, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, σύνδεσμος, σύμφωνον.

Εἰς τὸ κάτω τρίγωνον, ὁριζοντίως (συνέχεια): στοιχεῖον, ὁ μὴ ἔχων νοῦν, πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. Καθέτως: φωνῆεν, γνωστόν μας ἀραβικὸν ἄρθρον, πρόθεσις, ζῶον, σύγχρονος ἄγγλος θεατρικὸς συγγραφεύς, σύμφωνον.

Καὶ εἰς τὰ δύο τρίγωνα, καθέτως οἱ σταυροί: μία μόνη λέξις, σημαίνει τὸν φέροντα ὅπλα.

Γκέϊσσα

163. Κρυπτογραφικὸν

123456789	=	Μυθικὸς γενάρχης.
26575	=	Δένδρον καρποφόρον.
35795	=	Θηρίον.
46278	=	Μοῦσα.
52668	=	Ἄρπυια.
63175	=	Χώρα τῆς Ἀσίας.
78599795	=	Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
812	=	Ἐπίρρημα τόπου.
974575	=	Πόλις.

Σκλαβωμένο Νησὶ

164—165. Μεταμορφώσεις

1.—Ὁ ***Ρῆνος*** δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Σάρος***.

2.—Ἡ ***πόλις*** δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***χώρα***.

Ρεντεντὶν

166. Μικτὸν

π-οο-βγι-αι

Μικρὸς Φιλόσοφος

167. Γρῖφος

ις
ις ις
20 ν'
ις ις
ις

Ἀφανὴς Ἥρωας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 50.

609 Χαράκωμα (χαρά, κόμμα).—610. Χίος (χῖ, ὃς).—611. Γαλῆ-Ἀλῆς.—612. Ὁ πεῦκος, ἡ πεύκη, τὸ πεῦκον.— 613.

Α Τ Ε
Ρ Ρ Τ
Η Ι Ο
ΣΑΧΗΣ
Ω
Ν
Ι
Σ

614. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ (Ἰοκάστη, ὅστις, κλῆσις, Λάϊος, ἥλιος, Τισιᾶνος, ἄκλιτον, Νῖνος, Σααδῆς).—615—619. Διὰ τοῦ Π: ***ἥπιος, ἕσπερον, πήρα, ροπή, ἄπαυστος,*** — 620.

ΜΗ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟ- ΗΣ
ΝΗΣ (Ἡ ἀνάγνωσις ΟΝ
κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: ΗΣαῖας, ΑΟ
ΟΝομα, ΦΡύνιχος, ΛΟνδῖνον, ΓΑ
ΓΑλιλαῖος, ΜΕνέλαος, ΜΗκων). ΜΕ
—621. ***Εἶμαι μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου.*** (ι μ'αι, μ'αθ ιτ, εἰς τοῦ Γῆ, μνᾶ σ' ἰαύ). ΜΗ

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—218]

Φρέντερικ Μάρς, δὲ θυμᾶμαι νὰ σοῦ ζήτησα ποτὲ ἀλληλογραφία. Ἡ ἄρνησή σου τί σημαίνει ;;; Ἐξηγήσου.

Νινέττα

[ΑΗ'—219]

Ἀλεξία Ἀργυρῆ, ἀλληλογραφοῦμε, ἀπάντησε ναὶ ἢ ὄχι.

Κωνσταντῖνος Κρηνίτης (κ.)

[ΑΗ'—220]

Ριγολέττο, δὲν πιστεύω νὰ χρειαζόταν θράσος γιὰ νὰ κάνῃς ὅ,τι ἔκανες—Πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα ;—Ἀπόρησα πάντως γιατὶ κάποτε ἐξήγησα στὸ Βέρθερο τὴν αἰτία τῆς σιωπῆς μου. Δὲν ξαίρω ἂν πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω τόσο γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια (!!!) ὅσο καὶ γιὰ τὸ μάθημα τοῦ εὖ φέρεσθαι. Ἴσως κι' αὐτὸ εἶναι ἀπ' ὅσα δὲν ὑπόκεινται στοὺς νόμους τῆς εὐγενείας ! ! !

Νινέττα

[ΑΗ'—221]

Λεϋλᾶ μου ἀγαπημένο κορίτσι, εἶσαι ἕνα λατρευτὸ Μπιζουδάκι.

Εὐάντα

[ΑΗ'—222]

Κόκκινε Παλιάτσε, τώρα μὲ τὶς ἀποκρηὲς βρῆκες τὸν ἑαυτόν σου ἔ ;;;—Λεοντόκαρδε, πῶς πῆγε τὸ ταξεῖδι στὶς ἀντιπροσωπεῖες ; Ἀπεφάσισες ἐπιστροφή ; Στοὺς ἀντιπροσώπους χαιρετισμούς.

Λόρδος Βύρων

[ΑΗ'—223]

Καστρινή, ὁ Ω. δὲν ἔστειλε γράμμα ὀθριστικό. Ἀπήντησε στὸ δικό σου.

Δοὺξ Ὀπλιγκαντῶ

[ΑΗ'—224]

Κάθριν Ἀρβανέσκω, καθὼς ξέρεις ἔπαφα νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ σένα. Ἂν θέλῃς λεῖπον ν' ἀναιρέσῃς, ἐπικαλέσου βεβαίωσιν Διαπλάσεως.— ***Ταγκολίτα, σὲ ὑπερευχαριστῶ.*** ***Δοὺξ Ὀπλιγκαντῶ***

[ΑΗ'—225]

Εὐάννα ἦταν τρέλλα τὸ Κ..... μ' ἔκανες νὰ γελάσω ἀφάνταστα. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο... μ' ἔδωσε νὰ καταλάβω τὸ πόσο μ' ἀγαπᾶς.

Λεϋλᾶ

[ΑΗ'—226]

Νινέττα, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι καιρὸς νὰ τελειώνουμε. Περαστικά σου !

Λεϋλᾶ

[ΑΗ'—227]

Ὥστε ἔγινε παρεξήγησις ἔ, Φρέντερικ Μάρς ; Γράμμα ἔστειλα, τὸ ἔλαβες ;

Πριγκήπισσα Οὐγκὲτ

[ΑΗ'—228]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασόπουλα ἄνω τῶν 17 ἐτῶν, Ἀνδαλοῦζα, Μαῦρα Πειρατή, Λόρδε Βύρων, Σβουσμένη Μελωδία, μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ προξενοῦσεν ἕνα γραμματάκι σας. Νὰ περιμένω ; Δ]σις : Mlle Pepa Karystinu, Beyoglu Ghangir caddesi Deniz ap. No 6[4, Istanbul Turquie, διά:

Πριγκήπισσα Οὐγκὲτ

[ΑΗ'—229]

Πριγκήπισσα Οὐγκὲτ. μεῖνε ἥσυχη, ἔλαβα ὅλα, ἐκτὸς ὅμως φωτογραφίας σου.

Ἀζιαντὲ

[ΑΗ'—230]

Λεϋλά, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ Sultan perdah. Ὅμως δὲν μοιάζετε, δὲν μοῦ γράφεις τίποτε γιὰ τὴν Gerda σου.

Ἀζιαντὲ

Τύποις Ε. Σεργιάδου